

Negar els aiguamolls de Pals és tan absurd com negar l'evidència.

Els altres aiguamolls

En el nostre dossier del número 110 sobre els aiguamolls salvaguardats per la llei del Parlament de Catalunya ja deixàvem ben clar que la batalla guanyada afectava només els de l'Alt Empordà, i que lamentablement en restaven al marge els del Baix: "la platera de Torroella de Montgrí i l'aiguamoll de l'Estartit, els estanys d'Ullastret i l'àrea humida de Pals, a més d'una illa del Ter".

Ara uns nous fets han tornat a posar en relleu els aiguamolls pendents de protecció. D'una banda, un treball guardonat amb el Premi Internacional Príncep de Asturias ha vingut a ratificar el seu interès evident. De l'altra, l'exposició

al públic del Pla General d'Ordenació del municipi de Pals ha posat de manifest fins a quin punt aquestes zones humides es troben dramàticament amenaçades. El Pla contempla la zona com a terreny urbanitzable no programat i, per tant, si arribés a prosperar, els aiguamolls es podrien convertir en una marina de canals navegables o en un port esportiu, a semblança del que ha passat en altres indrets prou coneguts i no massa llunyans.

És oportú de recordar que, en principi, el projecte de llei de protecció dels aiguamolls presentat al Parlament de Catalunya contemplava en igualtat de condicions els de l'Alt i els

del Baix Empordà, i que finalment, els segons van ser exclosos del seu àmbit per raons no massa ben explicades; raons que potser entendríem ara, a la llum dels últims esdeveniments. Mentre el Grup de Defensa dels Aiguamolls del Baix Empordà malda per obtenir de la UNESCO la declaració de la zona com a Reserva integral de la biosfera, els interessats en la urbanització d'aquests terrenys opten per l'actitud més expeditiva: negar rodonament l'existència dels aiguamolls. Actitud que es qualifica per ella sola, perquè no hi ha res més absurd ni menys intel·ligent que entestar-se cegament a negar l'evidència.

El Roselló, diu *Jacint Verdaguier*, és com un arc de dues serralades que té per corda el mar. A l'esquerra, les Corberes; "a dreta les florides, granítiques Alberes..."

La serralada de l'Albera, últim contrafort pirinenc entre les planes rialleres del Roselló i de l'Empordà, pateix des de fa temps, tant en el vessant nord com en el sud, una sèrie d'agressions que poden provocar la degradació total. D'una banda, la desforestació progressiva, com a conseqüència dels incendis periòdics; d'altra banda, l'ocupació d'extenses àrees amb finali-

L'estrany veí

Sempre passa igual, en els anys de la dictadura: quan les altes instàncies dels diferents ministeris volien fer obres a Girona i no s'entien entre ells, els gironins en pagàvem les conseqüències. De les competències mal repartides entre la Direcció General de Belles Arts (que depenia d'Educació i Ciència) i la Direcció General d'Arquitectura (que depenia d'Obres Públiques), i de la comunicació permanent entre els dos ministeris, en van néixer a casa nostra equivocacions tan notables com la Llotja de Sant Domènec, els afegitons del Passeig Arqueològic o l'acabament de la Porta dels Apòstols.